

PROLOOG.

Soms praat je met collega's over het werk, maar soms ook over andere dingen. Privé-zaken, hobbies en andere interesses. Dan kom je erachter dat sommigen van dezelfde muziek houden als jijzelf. Mijn interesses op muziekgebied zijn divers, maar één soort springt eruit en dat is de blues in al zijn soorten. Verrek, twee van de collega's hebben ook het bluesgevoel.

Van het een komt het ander. Je praat er niet alleen over, je bezoekt ook samen een concert of een festival. Moulin Blues bijvoorbeeld. Later ook BRF in Peer België. Één van de collega's is zelfs, samen met zijn broer naar de States geweest om daar de roots te ontdekken en de echte blues aan den lijve te ondergaan. 'Dat is het einde, jongens. Dat moet je meegemaakt hebben. Ik zou best nog eens terug willen,' aldus collega Peer.

Je denkt er eens over. Je drinkt een pilsje en je denkt er nog eens over. Na tien pilsjes denk niet meer, maar je doet een voorstel. 'Als we nou eens, volgend jaar...'

De volgende morgen denk je: 'hoe kom ik er in Godsnaam toe, om zo'n voorstel te doen.' Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. En als de mist rond je hoofd is verdwenen denk je dat het eigenlijk wel geweldig zou zijn. Samen met twee collega's, naar de States, om daar de blues te beleven. Bij gelegenheid praat je er weer over en dan komt het heikele punt. Althans voor mij. De andere twee hebben (hadden) daar geen last van, maar ik heb wél een partner.

'Zeg schat, luister eens... Dave en Peer hadden het er laatst over dat we eigenlijk met drieën graag een keertje naar ehh... Amerika zouden willen. Wat ehh... vind jij ervan?...'

Dat viel reuze mee. Geen weerstand van betekenis. Dus toen waren de plannen zo gemaakt. Peer was ons reeds voorgegaan, dus die wist waar en hoe. Via de vakantiebeurs in Utrecht afgelopen jaar hoorde ik toevallig van een daar aanwezige Amerikaanse reisorganisator, dat er in het derde weekend van september een groot festival werd gehouden in Greenville in de staat Mississippi.

Als we dat mee konden nemen, dat zou wel gaaf zijn. Peer aan het werk via fax en internet. Dave en ik naar reisbureaus. Samenkomsten, besprekingen en besluiten.

America, here we come.

Dag 1. Zaterdag 11-09-1999.

Het is wat. 's Morgens, nee, 's nachts om half drie je bed uit om op vakantie te gaan. Wat een straf. Je moet er wat voor over hebben. Om drie uur in de nacht vertrokken. Naar Budel. Na de koffie verder naar Brussel. Martin de broer van Dave was zo vriendelijk om ons in het holst van de nacht te brengen.

Met een klein kwartier vertraging stegen we op naar Londen. Wegens het uur tijdsverschil waren we op dezelfde tijd in Londen als we vertrokken waren in Brussel. Kwart voor acht. Overstappen en om kwart voor tien de lucht in met een gigantische Boeing 777. Jammer dat we in het midden zaten. We konden niet buiten kijken. Zo 'n vliegreis is behoorlijk lang en saai. Ongeveer tien uur zitten gaat vervelen, ondanks het entertainment op ons privé beeldschermje. Precies op tijd, kwart voor twee Texas time landden we in Dallas. De klok moest zeven uur terug. Bijna achttien uur onderweg is een flinke reis.

De hitte knalde in ons gezicht toen we buiten kwamen. Rond de dertig graden Celsius, terwijl we de hele reis de jas hebben aangehouden vanwege de kou in het vliegtuig. De afhandeling door de douane was als in een Amerikaanse politiefilm. Nors, veel stempels, formulieren en machogedrag. Gelukkig ging de afhandeling van de huurauto vlotter. Tja, en daar gingen we. Naar Dallas down town, ongeveer 25 km. We waren nog geen uur in Amerika of we stonden al op een historische plek.

De plaats waar J.F.K. werd vermoord. Wereldgeschiedenis. Nog steeds indrukwekkend. Vaak heb je het pakhuis en de straat van het misdrijf op televisie gezien en nu sta je daar en realiseer je dat het allemaal echt is. In de binnenstad was een soort rodeo aan de gang met echte longhorn koeien. De cowboys en de sheriffs leken echt maar waren namaak.

Op een terrasje onze eerste Budweisers gedronken en een Mexicaanse maaltijd genuttigd. Lekker na een dag vliegtuigvoer. Maar gut o gut, wat werd ik duf van dat bier na zo 'n lange reis.

Op zoek naar een slaapplek. Dat was nog even zoeken. De een te duur, de ander veel te duur. Uiteindelijk vonden we een vies, goor motelletje, niet duur. Tweeënveertig dollar voor ons drieën per nacht. Hoewel we eigenlijk te moe waren, kon het toch niet uitblijven. Naar de stad voor de real blues. Het centrum van Dallas heeft een flinke uitgaanswijk, maar veel echte blues was er niet te horen. De Blue Cat Blues Saloon vroeg tien dollar entree en dat vonden we te duur, omdat we weer vroeg terug wilden naar het motel.

Een uurtje in een Spaans café was leuk, de live muziek was uitstekend, maar Zigeunerjazz is helaas geen blues. Even een rondwandelingetje door West-End het uitgaanscentrum van Dallas. En ja hoor, daar hoorden we een bluesband spelen. Een beetje Cajun, een beetje Tex-Mex. Hartstikke leuk.

Een vuile vieze kroeg, Adairs genaamd, waar alle wanden waren volgeklieerd met teksten over van alles en nog wat. Net een Chinese muurkrant in het Engels. Bier hadden ze alleen in blik, of in schenkkannen van twee liter met plastic bekens. Al snel had het publiek en de band in de gaten dat we vreemdelingen waren en werden we met veel enthousiasme verwelkomd. Helemaal uit Holland voor de blues. Al gauw hadden we de gitarist van de band wat Nederlandse woorden geleerd, wat hij vol enthousiasme voor de microfoon liet horen. 'Moohooie tiiieten,' en 'Kooetje beff,' klonk het regelmatig door de saloon.

Toch veel te laat geworden. Twee uur 's nachts, voordat we bij onze residentie terug waren. Onderweg in de taxi kregen we een mooie anti-drugs preek te horen van de taxichauffeur en dat was een mooie dagsluiting. Drie mannen. Twee twijfelaars. Dat kan nog spannend worden vannacht.

Dag 2. Zondag 12-09-1999.

Het was goed raak vannacht. Dave en Peer in één bed. Een twijfelaar. Het duurde niet lang voordat Peer het uitgilde. Dave dacht met het achterwerk van Mimi te maken te hebben. Voor de rest slecht geslapen. Vreemd land, vreemd bed en vreemde slaaptijd.

Wat een cultuur vandaag. Hebben we gisteren het monument voor Kennedy bezocht, vandaag een ander hoogtepunt The Southfork Ranch. De ranch van J.R. van de televisieserie Dallas. Dit is echte Amerikaanse cultuur. Wat een kitsch. Niets van de serie is hier opgenomen, tenminste wat de binnenscènes betreft. Alleen de buitenopnamen zijn hier gemaakt. De rest in de studio's in Californië. De boerderij is te bezichtigen en is ingericht zoals in de televisieserie te zien is. Helaas heb ik de serie nooit gezien, dus kon ik niet controleren of een en ander klopte.

Daarna zijn we terug gegaan naar Dallas down town en hebben een bezoek gebracht aan de Reunion Tower. Deze toren is 185 meter hoog en we hadden een schitterend uitzicht over Dallas en verre omgeving. We hoefden nog geeneens zelf rond te lopen. Bovenin is een café-restaurant dat ronddraait. Iedere vijfenvijftig minuten een volle ronde. Werkelijk schitterend.

Het is vandaag ontzettend heet geweest. Rond 36 °C. Op straat was bijna geen mens te zien. Iedereen schijnt op zondag thuis bij de airco te zitten. De binnenstad van Dallas was uitgestorven.

Vanavond hebben we "Mac" met een bezoek vereerd voor het avondeten. McDonalds is naast het motel, maar hier in Amerika is je naaste buur bijna altijd een hamburgertent. Daarna weer down town voor ons tweede avondje blues. In de kroeg waar we gisteren waren speelde ook nu weer een bandje, maar de kwaliteit was zeer middelmatig. Niet getreurd. Een paar deuren verder was Blue Cat Blues. Daar spetterde het. Heerlijke vette, ruige blues. Twee geweldige

gitaristen en bovendien nog een paar prima zangeressen. Na afloop van het optreden werd er nog wat gejamd, maar gaandeweg liep de kroeg leeg. Voor de meesten was het morgen een gewone maandag.

Terug in het motel dat "Delux Inn" heet, ben ik zeer snel in bed gedoken. "Delux Inn", hoe verzinnen ze het, voor zo 'n vuil, vies, smerig onderkomen. Vuile strepen op de lakens, bloedvlekken op de kussensloop, handdoeken zo vies dat we ze geruild hebben voor minder vieze. Ik geloof dat ik al jeuk begin te krijgen. Peer en Dave wilden buiten nog even naar het naderende onweer kijken.

Naderhand bleken ze alleen maar oog te hebben gehad voor de moohooie tieieten van een striptease danseres die ook in het motel overnachtte. Och ja, er ziet wel meer ongedierte hier...

Dag 3. Maandag 13-09-1999.

Het onweer van vannacht heeft voor wat afkoeling gezorgd. Het is bewolkt en het zal rond 25°C zijn. Om tien uur tijd voor Mac. Een redelijk smakend ontbijtje met ham and eggs en redelijke koffie, met een hamburger tussen de pancakes.

Wat zullen we doen vandaag? De keuze viel op de "Studio 's at Las Colinas", een film en muziek studio die volop in bedrijf is. We vertrokken om elf uur en om kwart voor drie waren we daar. Een beetje fout gereden. Maar goed, een beetje sight seeing kan nooit kwaad. Wat een protserig rotland.

Naar mijn idee vinden de Amerikanen alleen mooi wat ze zelf gemaakt hebben en dat is voornamelijk beton. Aan landschap en natuur wordt hier absoluut geen aandacht besteed. Men heeft wat nationale parken gecreëerd en die worden dan weer overlopen door toeristen. Tenminste, dat rapporteerde CNN van de week op tv. In de parken worden dus commerciële activiteiten ontplooid, waardoor de natuur onder geweldige druk komt te staan. Men gaat er echter van uit dat de natuur tot voordeel van de mens moet staan. Dus geen gezeur. Amerika is een consumptie maatschappij in de reinste zin van het woord. Dat straalt het hele volk uit. Hier wordt alles gedaan voor status, geld en goederen. Als je bij één baas niet genoeg verdient dan pak je er nog een baan bij en nog een. Volgens een taxichauffeur zijn hier genoeg mensen met drie banen. Twee banen is heel gewoon.

Maar ja, we hebben de studio gevonden. We moesten wachten tot vier uur voor de volgende rondleiding. Dat was leuk. Niet het wachten, maar de rondleiding. Er zijn hier verschillende beroemde films en tv series opgenomen. Zoals Silkwood, JFK en Robocop. Ook Startrack is hier geboren. In de film is alles nep. Niets wat je ziet is echt. Decors van karton, soms van vijftwintig centimeter doorsnee. Toetsenborden zonder knoppen. Werkelijk alles is fake. Maar we zijn in de "Enterprise" geweest, en "geupbeamed" door Scotty....

Ook hebben we in een echte film met hurricanes en tornado's gespeeld! De muziekstudio's waren helaas niet te bezoeken omdat er opnames werden gemaakt.

Hoewel de heenweg ons bijna vier uur kostte (inclusief eten en boodschappen doen), hadden we voor de terugweg nog geen half uur nodig. Ondanks de spits.

Vanavond de laatste bluesavond in Dallas.

Dag 4. Dinsdag 14-09-1999.

Veel te laat, veel te veel bier, maar wel gezellig. Een lekker bandje, Eleven Hundred Springs in Adairs Saloon. Geen echte blues, meer country. Angie de serveerster zag eruit als een echte snol. Ze was na afloop niet erg tevreden over ons. We hadden haar niet genoeg getipt, ofwel fooi gegeven. De rest van het talrijk aanwezige publiek zag eruit als de kroeg. Helemaal volgekalkt, maar dan niet met viltstift maar met tattoos. Om drie uur 's nachts pas terug.

Het viel niet mee om nog een taxi te regelen op dit uur van de maandagnacht. Maar uiteindelijk is het toch nog gelukt. Deze keer kwam de chauffeur uit Eritrea. De chauffeur die ons gebracht had kwam uit Laos. Tot heden hebben we nog geen Amerikaanse taxidriver gehad.

Dave en Peer vonden drie uur 's nachts nog geen tijd om te gaan slapen, dus die hebben nog tot vijf uur op de stoep gezeten. "Root beer" drinkend uit een automaat, wat niks met bier te maken had. Persoonlijk vond ik drie uur ook geen tijd. Ik had liever wat eerder platgelegen.

's Morgens om kwart over acht weer op. Vandaag gaan we 'on the road'. Richting Memphis Tennessee. Ongeveer 800 km. We willen in ieder geval tot Little Rock (Arkansas) komen. Daar zullen we bekijken of we verder gaan. Het eerste stuk is uitermate saai. Stadswijken van Dallas, veel industrie en ongelooflijk veel reclameborden. Als we eindelijk Dallas achter ons laten is het landschap nog saaier. Dor grasland, af en toe wat koeien en een schamele boerderij. Als we de grens van Arkansas naderen wordt het landschap wat vriendelijker. Meer groen en af en toe een heuveltje.

De Freeway 30 Interstate is goed en er is niet veel verkeer. Na de grens Texas - Arkansas rijden we kilometers (sorry: mijlen) door bosgebied. Af en toe een dorpje met wat hamburgertenten en verder niet spectaculair. Vandaag kiezen we voor een Mexicaans Junkfood restaurant. Voor de broodnodige variatie.

Het enige vermeldingswaardige van vandaag is dat we door de geboorteplaats van Bill Clinton zijn gekomen. Hope in Arkansas. Dus er is altijd nog Hope voor Bill als Washington hem niet meer wil. Na Little Rock zijn we de Interstate afgegaan om koffie te drinken. Naast het restaurant is een motel en aangezien het al bijna vijf uur is, besluiten we hier te overnachten.

De prijs is redelijk. \$ 49.50 voor ons drieën en de kamer is netjes. Zelfs drie twijfelaars, zodat er vannacht geen twijfel mogelijk is. We zullen rustig en op tijd kunnen slapen.

Hoop ik. Verwacht ik. Morgen naar Memphis. Nog zo 'n 200 km. B.B., here we come....

Dag 5. Woensdag 15-09-1999.

Dat was even wat anders. In het restaurant bij het motel werden geen alcoholische dranken geserveerd. Van zuipende bluesmannen naar geheelonthouders. Wat nu?... Precies om tien uur lagen we in bed en was de lamp uit. Prima geslapen. Goed bed en een rustige omgeving.

Vanmorgen rond tien uur zijn we, zo fris als een hoentje, vertrokken naar Memphis Tennessee. Nog zo 'n 200 km te gaan. Mooi weer. Strakblauwe lucht en niet al te heet. Er reden veel trucks op de weg. Van die onvoorstelbaar grote bakken. Prachtige machines. Langs de weg was ook vandaag niet veel te zien. Wat weilanden (prairies noemen ze dat hier), wat aardappelvelden (potatoes) en een gewas dat ik niet thuis kon brengen, maar ik denk dat het katoen was (oftewel cotton). We zijn tenslotte in de streek van de cottonfields. Ongeveer vijftien mijl vóór Memphis verlaten we Arkansas en komen we in Tennessee. En als we de skyline van Memphis naderen steken we de Mississippi over.

Rond half twaalf arriveren we bij het motel waar we de komende drie nachten zullen proberen te slapen. Ik kan maar één woord bedenken wat treffend is voor dit onderkomen: louche. Maar het is niet duur en het is vlakbij het heiligdom van de blues, Beale Street. De blues is de muziek voor de underdog, de wat louche figuren. Het zou niet passen om in een luxe hotel te logeren als je voor de blues komt. Ik denk dat ik me voorlopig niet meer scheer en was, misschien voel ik me dan wat beter op mijn gemak hier.

Vanmiddag zijn we uiteraard Beale Street gaan verkennen. Eerlijk gezegd valt het me tegen. Ik had kroeg langs kroeg langs kroeg verwacht. Er staan wel wat kroegen en muziekclubs, maar het Stratumseind ziet er veel gezelliger uit. Misschien als vanavond het rijkelijk aanwezige neon brandt dat dan de sfeer meer bluezzie is. Ik denk niet dat we erg zat zullen worden. Vanmiddag moesten we voor zes biertjes ongeveer achtenveertig gulden betalen. Bij B.B. King schijnt het nog duurder te zijn. Maar ja, gisteravond hebben we ontdekt dat het leven zonder alcohol ook best draaglijk is.

Buiten in het "park" zaten vanmiddag enkele negers wat bluesmuziek te produceren. Een park noemen ze dat. Een paar bomen, zeer armetierig, een paar banken en de rest beton. De muziek was blues, maar ik hoop de komende dagen wat beters te horen. We hebben nog een tijdje aan de Mississippi gelegen, maar daar was verder niet veel te beleven. Dan maar even wat winkelen bij Schwab. Hier verkoopt men zowat alles wat een mens niet nodig heeft. Is dit "The

American Dream"? We zullen zien vanavond. The blues, the blues and nothing but the blues, so help me booze.

Dag 6. Donderdag 16-09-1999.

Het was gisteravond een leuk avondje entertainment. B.B. King's Blues Club in Beale Street. Daar moet je geweest zijn. Toch was het in hoofdzaak niet de echte blues die er gespeeld werd. Veel soul en funk. De Kingsband bestaat uit een aantal zeer goede professionele muzikanten en de zangeres Ruby Wilson had een stem met een geweldig volume, maar het gebodene was geen echte blues. Teveel entertainment. De mensen moeten kost wat kost vermaakt worden. Daarbij waren de muzikanten weliswaar professioneel, maar ze misten de echte ziel. Een beetje plastic muziek. Het ziet er mooi uit, maar wat moet je er mee. Toen tegen één uur B.B. ging sluiten zijn we op verzoek van Dave nog even naar de overbuurman geweest. Die was open tot vijf uur 's morgens. Daar was niks te beleven. Het gevolg was wel dat we later zowat moederziel alleen door Beale Street zwierven en dat is niet prettig. De ratten hadden snel in de gaten dat wij de laatste toeristen waren en kwamen van alle kanten op ons af, om te bedelen voor dollars, sigaretten en drank. Ik voelde me allerminst op mijn gemak en ik was blij dat ik zonder kleerscheuren in het motel was.

Ik voel me sowieso niet op mijn gemak hier. Je ziet bijna uitsluitend zwarten en daardoor voel ik me als witte behoorlijk uit de toon vallen. Ik ben tenslotte een countryboy, ik heb wat moeite met de grote stad. Al die mensen, dat beton, de herrie, lugubere figuren, onpersoonlijkheid. Brrr... Ik zou me hier makkelijk eenzaam kunnen voelen.

Vandaag weer stralend weer. Zonnig en rond 25°C. Een mooie dag voor een bezoek aan Graceland. Een must. Het huis van Elvis is een attractie van de eerste categorie. Het is zeer zeker de moeite waard om Graceland te bezoeken. Je wordt rondgeleid door een casetterecorder met koptelefoon, die je precies verteld wat je moet doen en wat er te zien is. Graceland is een stuk kleiner dan ik gedacht had. Het is een leuke villa, maar niet ontzettend groot. Ook het park eromheen is niet erg groot. Hooguit twee hectaren. De rondleiding is perfect en indrukwekkend. Je krijgt de benedenverdieping van het huis te zien, evenals de slaapkamer van de ouders van Elvis.

De diningroom, de kitchen, de poolkamer en de galerij met de awards en de talloze gouden platen. Een kleine studio waar Elvis met zijn vrienden jamde. Achter het gebouw ligt de besloten tuin, het zwembad en de corals voor de veertien paarden. In de tuin staat ook een kantoorgebouw, waar de administratie verzorgd werd en waar Elvis soms interviews gaf. Tenslotte wordt je langs het meditatiecentrum geleid. Daar liggen ook de graven van de Presley familie en ook een gedenksteen voor de bij de geboorte overleden tweelingbroer van Elvis. Daarna wordt aanbevolen om gebruik te maken van de souvenirshop. Of om het

Elvis automuseum te gaan bekijken, of zijn beide vliegtuigen. Wij hebben geen gebruik gemaakt van deze opties. We hebben nog even wat sightseeing gedaan in en rond Memphis.

Mijn God, wat is hier weinig te zien. Wat een rotland. Alles, ja werkelijk alles is hier door de mens verpest. Alles is hier gebaseerd op geld, macht en argwaan. Een vrij land. M'n hoela. Allerlei wetten en regels maken je hier het leven zuur. Ik weet niet goed hoe ik mijn gevoel over Amerika en de Amerikanen moet verwoorden. Onvriendelijk, komt er misschien het dichtste bij. Als mensen vriendelijk zijn moet je oppassen, dan willen ze aan je verdienen.

Zoals gisteravond bijvoorbeeld. Ik werd benaderd door een jongeman die belangstellend vroeg waar we vandaan kwamen en met welk doel we Memphis bezochten. Hij gaf wat adviezen wat betreft goede muziekclubs en was een en al vriendelijkheid. Even later kwam de aap uit de mouw. Hij had goede cocaïne te koop. Niets en niemand is echt. Alles fake, gespeeld.

Ik denk dat we voor de afwisseling vanavond nog maar eens even zullen gaan stappen. Hoewel ik het hier al een beetje gezien heb. Ook aan de blues moet grof geld verdiend worden. Daardoor wordt alles professioneel, zonder ziel. Het draait hier niet om de muziek. Dat is alleen maar aanleiding om de mensen binnen te lokken, om daarna dollars te verdienen. En als je 's nachts nog een paar dollars overhoudt, dan kun je die heel makkelijk kwijtraken aan de zwervers. De ratten. Misschien zijn dat de echte Amerikanen. Zij faken niet. Het is je geld of je leven. Ik heb niet het idee dat het hier beter is dan in Rusland. Vanavond heb ik op tv gezien dat een of andere gek in een kerk een aantal mensen heeft doodgeschoten. Wat een volk. Wat een land. Ach ja, misschien heb ik vanavond een dip. Erg vrolijk word ik hier niet.

Dag 7. Vrijdag 17-09-1999.

Weinig blues gisteravond in Beale Street. We hebben een paar kroegen bezocht, maar nergens was het hot. Niet wat de temperatuur betreft, maar ook de muziek niet. Louw loene. Alleen in de laatste saloon zat een bandje met een beetje ziel. Vooral de zangeres kon goed uit de voeten (en uit de keel). Rond half één was alles afgelopen en zijn we, ratten afschuddend, naar ons onderkomen teruggegaan. "Kings Court" heet het motel. Wie die naam bedacht heeft moet of een cynicus, of een gestoorde zijn, of een combinatie daarvan.

Vanmorgen hebben we besloten te vertrekken naar Greenville. Om tweeërlei redenen. We wilden wel weg uit Memphis, we hebben het wel gezien hier. De andere reden is een onderkomen in Greenville. We vreesden namelijk dat de motels wel eens vol kunnen zijn als we op zaterdag, de dag van het festival, nog een kamer moeten zoeken. Helaas hebben we hier al voor drie nachten "in advance" betaald. Maar we konden een akkoordje bereiken met de eigenaar. Hij krijgt \$ 15,- voor de moeite en wij krijgen de rest terug. Hij is zelfs bereid een

collega, of familielid in Greenville te bellen, of die nog iets heeft voor ons. En waarachtig. Dus ons onderkomen was al geregeld. Mooi toch.

Eerst nog een bezoek aan de Sun studio in Memphis. De geboorteplaats van de Rock 'n Roll. Inderdaad, in deze kleine studio is het allemaal begonnen. De gids vertelde alles duidelijk en ondersteunde zijn verhaal met schitterende muziekfragmenten uit de jaren vijftig. Puur jeugdsentiment. Elvis Presley heeft hier zijn eerste opnamen gemaakt. Ook Jerry Lee Lewis, Johnnie Cash, Carl Perkins, Roy Orbison en B.B. King zijn hier hun loopbaan begonnen. Zelfs U2 heeft hier samen met B.B. King opnames gemaakt. Heerlijk. Achter een oude microfoon staan waar Elvis door gezongen heeft. Sentimenteel? Dat wel, maar toch... Daarna "on the road" richting Greenville. Met een tussenstop in Clarksdale, "Home of the Blues". Hier hebben mensen gewoond als Muddy Waters, Sam Cooke, W.C. Handy en John Lee Hooker. We hebben een bezoek gebracht aan het Delta Blues Museum, waar de geschiedenis van de blues beschreven wordt. En toen was het tijd voor de kapper. Onlangs is er op de Nederlandse televisie een reportage geweest van Rouwen Hèze op zoek naar de blues. Het programma heette "van America naar Amerika" of zoiets. In deze documentaire was ook Clarksdale te zien en ook de kapper, bluesmuzikant en entertainer Wade Walton. Ook staat Wade met foto en al in onze reisgids. Ik heb mijn haren laten knippen bij de beroemde Wade Walton. Een ervaring! Wade Walton heeft de haren van Ike Turner, John Lee Hooker en Muddy Waters geknipt, maar ook muziek gemaakt met deze grootheden. Hij liet ons een boek en een L.P. zien die hij persoonlijk van Tina Turner heeft gekregen. Hij liet opnamen van zichzelf horen op harmonica, op gitaar en op de wetriem. Wade nam de tijd voor mijn haren en vertelde ondertussen wat wij wilden weten. Bijvoorbeeld dat hij al vijfenvijftig jaren kapper was en nog langer de blues zong en speelde. Dat hij nog in de cottonfields heeft gewerkt. Tot slot speelde hij nog even op zijn harmonica en vroeg \$ 25,- voor alles. Hij is nog niet gek. Maar het was de moeite waard.

Verder door de cottonfields naar Greenville. Vandaag hebben we voor miljoenen T-shirts katoen gezien. Kilometer na kilometer katoen. Af en toe een dorpje met wat commercie en wat bouwvallige huisjes. Soms een paar mooie villa's van de happy few. In het algemeen wonen de mensen zeer armoedig. Vaak in mobil homes. Precies om zes uur arriveerden we bij het motel.

Budget motel kan wel familie zijn van Kings Court, maar hier ziet het er wel tien keer beter uit. Iets duurder, maar ja. We hebben nu zelfs een koelkast. Voor onze appels. En voor ons drinkwater. Voor van alles. Ja hoor, ook voor Budweiser.

Vanavond zijn we nog even naar het festivalterrein geweest, waar het morgen allemaal gaat gebeuren. Toen nog wat boodschappen in de supermarkt. Juist ja, appels, worst, chips en bier. Vanavond was ons diner geen hamburger van Mc, maar... een broodje gezond. Terug naar het motel. 'Niet meer naar de stad?',

vraagt Dave verwonderd. 'Nee, Dave, vanavond eventjes niet'. Morgen het festival in Greenville.

Dag 8. Zaterdag 18-09-1999.

Het was een heel ander festival dan wij gewend zijn in Nederland of België. In Europa is bluesmuziek voor een selecte groep van liefhebbers. Eigenlijk voor de underdog. Hier in de Mississippi Delta is blues volksmuziek. Zoals bij ons Vader Abraham en Corrie Konings. Blues is hier de meedein, meeklap en meezing muziek voor de zwarte bevolking. Er waren enkele witten, maar het leeuwendeel van de bezoekers was zwart. Ook de muziek was zwart. Slechts een paar witte muzikanten. We kregen wel waar voor ons geld. The blues, the blues and nothing but the blues. Drie podia. Eentje voor gospel. In een tent. Je mocht hier niet binnen met alcoholische drank. De huichelaars. Er stonden, net als in de kerk, netjes stoelen opgesteld. Wegens oververmoeidheid ben ik er even gaan zitten en ben ik prompt in slaap gevallen. Slapen mocht blijkbaar wel. Althans niemand heeft me gestoord tijdens mijn siësta. Verder was er natuurlijk het hoofdpodium, waar de grote acts opgevoerd werden.

Overdag was het hier niet te harden wegens de hitte. Het zal zo 'n 35°C geweest zijn en de zon scheen onbarmhartig. De meeste bezoekers waren hier op voorbereid. Bijna iedereen bouwde een tentje, een party tent of een parasol. Hier ging men met de hele familie en een grote koelbox onderzitten. Laat de boeren maar dorsen. Het is hier normaal dat iedereen zijn eigen drank en spijs meebrengt.

Toch stonden rond het terrein talloze stinkende BBQ's en andere vreet en zuiptentjes. Rond half tien 's avonds was het bier uitverkocht. Schijnbaar had niet iedereen voldoende voorraad meegebracht. Dat kunnen wij ons niet voorstellen. Een bluesfestival waar om half tien het bier op is. Hier werd er niet moeilijk over gedaan. Het derde podium was een zo genaamde Juke House of Juke Joint. Hier in de Delta schijnen talloze van deze kotjes te zijn. Daar komen de mensen bijeen om muziek te maken of te luisteren. Zo 'n Juke House had men hier nagebouwd. Een hok van wat latjes en golfplaten. Het grote voordeel was dat we in de schaduw konden zitten. Plus goede muziek uit de Delta. De entertainer die de programma's aan elkaar moest praten wilde wel eens weten waar en van hoe ver zijn gasten vandaan kwamen. Wij wonnen, wij kwamen het verste, hoewel er ook gasten uit Engeland en Denemarken waren. De prijs was een origineel Juke House T-shirt. Helaas maar één, maar omdat ik me opgeofferd had om te rijden (en dus niet te drinken), werd het T-shirt aan mij toebedeeld. Ik ben er zeer blij mee, want er zijn maar 130 van deze shirts gemaakt. Een collectors item.

Toen de avond viel konden we naar het hoofdpodium. De acts op het hoofdpodium waren goed, maar het intieme van de Juke Joint was hier niet. Donker worden gaat vrij snel hier in het zuiden van Amerika. Aangezien het bij daglicht al letterlijk zwart zag van de mensen werd nu álles zwart.

Ik durfde me bijna niet te verroeren, want de mensen stonden niet alleen, ze zaten ook op stoeltjes of op de grond. Als negers niet lachen, dan zie je ze niet in het donker. Gelukkig werd er veel gelachen. Hier in de Delta is blues niet alleen muziek maken, maar ook entertainment speelt een grote rol. Zo was er een band die een zestal meiden bij zich had die niets deden als met hun heupen wiegen en met hun kont shaken. Entertainment heeft hier een behoorlijk seksueel tintje. Hele lulverhalen tussen de nummers door en altijd met een seksuele saus.

De slotact was Little Milton. De man werd met zoveel bombarie aangekondigd dat wij verwachtten dat weldra de sterren van de hemel zouden vallen. Maar helaas. Little Milton wordt te oud voor dit werk en kon alleen vanaf een barkruk nog wat "yeahs" en "are you allrights" de ether inkrijgen.

Tegen elven was het festival afgelopen en keerden we voldaan, maar moe, zoals dat heet, naar ons onderkomen terug. Gelukkig stonden daar nog enkele budweisers in de koelkast. Maar niet lang meer. Morgen "on the road" naar New Orleans. Ongeveer 500 km.

Dag 9. Zondag 19-09-1999.

Hoewel het festival van Greenville nog in ons hoofd bonkte, waren we weer vroeg uit de veren. Vanmorgen voor de afwisseling maar eens een ontbijtje bij Mac. Voorwaar, we waren niet de enigste. Op zondagmorgen rond negen uur al een file bij McDonalds.

Het landschap in de Mississippi Delta bestaat voornamelijk uit katoenvelden. Naarmate we meer in het zuiden kwamen, richting Louisiana, werd het wat afwisselender. Meer bomen, een beetje heuvelachtig. Vicksburg lag op onze route en aangezien we toe waren aan een Big Mac, zijn we even het stadje ingereden. In Vicksburg is de eerste bottelarij van Coca Cola gevestigd en is nu ingericht als Coca Cola museum. Wegens tijdgebrek hebben we het museum niet bezocht.

Wel hebben we een Mississippi gokboot van Harrah 's bezocht. De wet staat alleen gokken op het water toe. Dus zijn in de Mississippi verschillende namaak boten aangelegd, waar naar hartelust gespeeld kan worden. En dat wordt dan naar hartelust gedaan. Honderden gokautomaten, Black Jack, roulette en wat er allemaal is op kansspelgebied. Zondagmorgen om twaalf uur zijn al tientallen gokkasten bezet. Creditcard in de gleuf en draaien maar.

Geen Big Mac, maar een Kingsburger. En dan verder. New Orleans, here we come.

Bij de grens met Louisiana konden we bij een toeristenbureau een hotelkamer reserveren. Midden in "The French Quarter", het uitgaanscentrum van New

Orleans. Alles op loopafstand. Rond vijf uur arriveerden we en rond zeven uur waren we bereid.

Het French Quarter. De geschiedenis van dit oudste deel van New Orleans voert te ver om in dit verslag op te nemen. Het komt er op neer dat Canadese Franse vluchtelingen in de achttiende eeuw zich hier gevestigd hebben. Daarna is de stad een tijdje Spaans geweest, later weer Frans en in 1803 door Napoleon aan Amerika verkocht inclusief het hele gebied dat nu Louisiana heet voor \$ 15.000.000,-. De Franse invloed is blijven bestaan. De straten hebben Franse namen. Cajun en Zydeco zijn, naast Jazz en Dixieland, de voornaamste muziek richtingen. Muziek is hier volop. Wat een kermis. Vooral Bourbon Street is wereldberoemd. Muziekclubs, winkeltjes, eetgelegenheden, stripteasetenten, drugsdealers, alles uit voorraad leverbaar. En druk. Op zondagavond, toch geen echte uitgaansavond, ziet het zwart van de mensen. Je mag hier met alcoholische dranken over straat lopen.

Daarom zijn er langs het trottoir verschillende biertappunten, waar het bier maar de helft of minder kost dan in de clubs. Overal staan de deuren en ramen open en vanaf de straat naar muziek luisteren wordt algemeen aanvaard. Talloze straatartiesten en andere gekken. Meiden en kerels die hun kont of (indien aanwezig) hun tieten laten zien voor een kralensnoer. Vroeger werden door de ontdekkingsreizigers kralen meegenomen om te ruilen tegen kostbare goederen. Nu worden die kralen weer teruggebracht in ruil voor blote tieten. Kortom, Bourbonstreet in het French Quarter is een belevenis. Morgen nog een dag New Orleans.

Dag 10. *Maandag 20-09-1999.*

We slapen deze keer in een echt hotel. Dat heeft als voordeel dat we 's morgens in het hotel kunnen ontbijten. Met mes en vork en een linnen servet. We besluiten dat we vanmorgen met een excursie mee zullen gaan die ons in de Swamps van Louisiana zal voeren.

De tour begint vanaf de oever van de Mississippi en duurt drie en een kwart uur. Het kost \$ 38,- per persoon, maar daar zit er wel een Cajun maaltijd bij. Dit blijkt later rijst met bruine bonen en ijsbergsla te zijn. Eerst moeten we twintig minuten met de bus en de reisleader vertelt volop wat er onderweg te zien is. Heel New Orleans is in de swamps (het moeras) gebouwd. Daarbij komt nog voortdurende het gevaar van overstromingen van de Mississippi. Daarom is langs de hele oever van de rivier een keringmuur gebouwd, die tijdens hoog water met waterdichte deuren afgesloten kan worden. Zo wordt de stad tegen overstromingen beschermd.

Sommige wegen in Louisiana zijn volledig op betonnen peilers aangelegd. Kilometers peilers ongeveer vijf meter boven het moeras. Toen we gisteren hier naartoe kwamen hebben we zo'n twintig tot vijfentwintig kilometers over zo'n

kunstwerk gereden. Overal rond de stad zie je van deze ingewikkelde constructies. New Orleans is na New York en Rotterdam, de derde havenstad van de wereld. Na twintig minuten waren we bij de boot die ons in de Swamps zou brengen.

De Swamps lijken op de Biesbosch, alleen is hier de begroeiing wat uitbundiger. En in de Biesbosch zitten geen alligators. Hier wel. We hebben er verschillende gezien, want die beesten werden door de kapitein gevoerd met marshmallows en daar schijnen ze gek op te zijn. Het is leuk om die beesten in de vrije natuur rond te zien zwemmen, maar ergens is ook dit weer fake, zoals bijna alles in Amerika onecht is. Het zijn geen wilde dieren meer, want ze komen al aanzwemmen zodra ze een toeristenboot in het vizier krijgen. Maar ja, de mensen moeten geëntertaind worden. Niets in Amerika volgt nog de natuurlijke weg, alles is anders. Bijvoorbeeld: iIn Nederland doen we een jas aan als we naar buiten gaan. In Amerika doe je een jas aan als je naar binnen gaat. De temperatuur ligt buiten rond de dertig à vijfendertig graden en binnen rond de achttien. Zelfs de ramen van de bus zijn donker gekleurd, om alles er anders uit te laten zien dan de werkelijkheid. Misschien zijn de alligators wel van plastic, met een batterij erin en worden ze computergestuurd. Heel Amerika leeft in een schijnwereld en handige uitbuiters maken hier de dienst uit. Maar Amerika betekent vrijheid zul je zeggen.

Aan m´n hoela. Er is hier een strak regiem. Vanmorgen zag ik een paartje op de rand van een kiosk zitten, langs de Mississippi, waar ´s avonds uitvoeringen gegeven worden. Het was een jong stelletje waarvan het meisje even haar rug strekte en daarom achterover ging liggen. De politie die net langskwam in een soort golfkar (lopen doen ze hier niet), riep haar meteen tot de orde. Niet op de kiosk liggen. Toen Dave onlangs in Memphis ´s avonds laat in het donker op de vensterbank voor het motel in zijn onderbroek en T-shirt een sigaretje zat te roken, kwam toevallig net een politie patrouille langs. Meteen werd de schijnwerper op hem gericht en door de luidspreker op de auto volgde de boodschap: 'Hey man, put your pants on or go inside'. Nee, de bevolking wordt hier gedirigeerd door "Big Brother". Maar goed, al met al was het een leuke tour door de Swamps. Verschillende alligators, veel vogels en een overweldigende natuur.

Vanmiddag hebben we wat rondgezworven door het French Quarter, hoewel het eigenlijk te heet was om op straat te lopen. Maar er is van alles te zien. Vanavond zullen we nog maar eens gaan flaneren, denk ik. En morgen richting Austin Texas.

Dag 11. *Dinsdag 21-09-1999.*

Getverderrie. Schijterij vanmorgen. Gisteravond teveel bier gedronken in combinatie met een, overigens voortreffelijk, Italiaans etentje. Vandaag een reisdag. Ik hoop dat ik niet te vaak de bosjes in moet. Dat is gevaarlijk hier. Overall Swamp. En in de moerassen zitten vijfenvijftig verschillende soorten slangen, heb ik me laten vertellen. Je zou maar in de bosjes zitten te poepen en door zo 'n serpent in je piemel worden gebeten. Wie moet dat uitzuigen? Wat dat betreft heb ik weinig vertrouwen in mijn vrienden. Maar goed. Om half elf zijn we vertrokken richting Austin Texas. We hebben bekeken dat Austin in één dag te ver zal zijn. We zullen wel zien hoe ver we komen. New Orleans verlaten is geen probleem. We zitten snel op de Interstate nr. 10 en die kunnen we tot Houston blijven volgen.

We rijden weer kilometers op een autoweg gebouwd op betonpalen, ongeveer vijf meter boven het moeras. Dat moet wat gekost hebben om zo 'n weg aan te leggen. Na de moerassen komen we in Texas, de Lonestar State. En hier zien we het echte Texas, zoals ik me dat had voorgesteld. Prairies met koeien en grote ranches. Als je even wegdroomt zie je de cowboys op hun paarden door de prairie rijden. Het wegdek is van betonplaten gemaakt die nogal verzakt zijn, dus als je de ogen sluit heb je het gevoel op een galoperend paard te zitten.

Rond half zes zien we de skyline van Houston opdoemen. Houston is een grote stad. Met de voorsteden erbij ongeveer 3½ miljoen inwoners. Rond half zes 's avonds stappen al die mensen in hun auto's om naar McDonalds en daarna naar huis te gaan. Ik heb nog nooit in mijn leven zoveel auto's bij elkaar gezien. Dan zijn de Hollandse files maar armzalig.

Hier staan vijf à zes rijen naast elkaar en dan aan beide zijden van de weg. En alsof dat nog niet genoeg is, boven je staan vier tot vijf etages auto's en onder je staat ook nog een etage. In Houston zijn de mensen volledig ingeblikt. Je zou hier plotseling een hartinfarct krijgen. Onmogelijk dat men je op tijd in het ziekenhuis krijgt. We zagen een ambulance toeterend en loeiend, met zwaailichten stilstaan in de file. Je zou maar ineens moeten poepen... Oei, ik geloof dat ik buikpijn krijg...

Het heeft even geduurd, maar Houston ligt achter ons. We zijn in een net motel beland, dertig kilometers voorbij Houston en nog zo 'n honderd kilometers vóór Austin. Vanavond aten we Mexicaans. Lekker, maar gloeiende, gloeiende... Dat wordt nog even nablussen in de bar bij het motel.

We hebben ze in Dallas al massaal gezien, maar hier zijn ze ook. Krekels, tenminste zo 'n geluid maken ze. Ze lijken op kakkerlakken, maar ze kunnen springen als een sprinkhaan. Dus wat het nou precies zijn, weet ik niet, maar het zijn er duizenden. Ze zijn ongeveer drie centimeter lang en ze zitten overal. Ook in onze kamer. Dus we hoeven niet veel te drinken vanavond om overal beestjes

te zien. Alles is overdreven hier in Amerika. Niet zo maar een paar beestjes. Nee, meteen duizenden. Ach ja, dit is het land van de (on)begrensde mogelijkheden.

Vandaag onderweg heb ik een paar keer de tekst "I'm proud to be an American" zien staan. Ik snap niet waarom ze daar zo trots op zijn. Amerika is het voorbeeld hoe het niet moet. Als je ziet wat de mens hier in een paar honderd jaar heeft aangericht in het land van anderen, dan zou men zich de ogen uit de kop moeten schamen. Alles staat hier ten dienste van de dollar. Ik weet wel. De Amerikanen die nu hier wonen zijn hier geboren en kunnen niet verantwoordelijk gesteld worden voor de wandaden van hun voorouders. Maar om trots te zijn dat je Amerikaan bent dat tekent wel de aard van het volk.

Maar goed, ik heb niet meer hoeven poepen vandaag, zelfs niet na die Mexicaan. Ik hoop dat alles goed blijft gaan. De krekels springen om me heen en tsjirpen dat het een lust is. Morgen verder naar Austin, nu nog even een biertje drinken.

Dag 12. *Woensdag 22-09-1999.*

Het leek wel countrydansen, gisteravond toen we terug kwamen van de bar. Tientallen krekels sprongen door onze kamer en die moesten allemaal doodgetrapt worden. Peer was zo radeloos dat hij een andere kamer ging vragen bij de receptie. Die werd ons gegund. Om de hoek en geen krekel te zien.

Gisteravond in de bar waren behalve wij nog twee klanten. Een zat wijf en een dronken neger. En Colorado de barkeepster. Met haar hebben we later nog een zinnig gesprek gevoerd over echtscheidingen, huwelijken en de mentaliteit van de Texanen. Zij vatte die mentaliteit in één zin samen: "If you don't like it, you better leave."

De Texanen zullen niet proberen om het je naar de zin te maken. Texas is het middelpunt van de wereld en alles daaromheen is slechts bijzaak. Vanmorgen nog ongeveer honderd kilometers naar Austin de hoofdstad van Texas. Onderweg prairie, ranches, veel jeneverbesstruiken en enkele dorpjes. In de prairie liepen nogal wat koeien, hoewel alles er verdord uitzag. Austin heeft bijna 500.000 inwoners en is dus een behoorlijke stad. Lang niet zo groot als Houston of Dallas en daarom zou je verwachten dat één van deze plaatsen hoofdstad zou zijn. Maar ja, in Amerika is niets zoals je verwacht. Houston is vroeger hoofdstad geweest, maar sinds 1839 is Austin capitol.

Austin is een witte stad. Er wonen veel minder negers dan in de andere steden die we bezocht hebben. Austin is ook een gezonde stad. Minder mensen met overgewicht. Dat komt omdat hier erg veel aan preventie gedaan wordt. Daarbij komt nog dat Austin een universiteitsstad is waardoor er veel zelfbewuste jeugd woont. Het ziet er allemaal ruim uit. Brede straten moderne winkelpanden en kantoorgebouwen. Volgens de reisgids kun je in Austin veilig door de stad wandelen in tegenstelling tot de meeste andere grote Amerikaanse steden. En

Austin is de stad van de muziek. Blues en country in alle variaties. Beroemde namen uit Austin zijn Stevie Ray en Jimmy Vaughan en wat de country betreft, The Eagles en Willie Nelson.

Rond twaalf uur vanmiddag hebben we ingecheckt in het Quinta motel. Dat ligt midden in het centrum naast het State Capitol, het regeringsgebouw van senator George Bush jr. Het State Capitol is een prachtig gebouw. Van middag hebben we het bezocht en een rondleiding gehad. Het lijkt op het U.S. Capitol in Washington, maar het is naar Texaanse gewoonte net iets groter gebouwd. Je kunt Texas een beetje vergelijken met Beieren in Duitsland Texas ligt ook in het zuiden van het land en is, Alaska niet meegerekend, de grootste staat van de U.S.A. En net als Beieren uiterst conservatief. Als je hier zegt dat hun Engels net kauwgum is kun je al ruzie krijgen. Daarna hebben we wat door de stad gezworven. Sixth Street (Old Pecanstreet) is de beroemdste straat wat betreft de muziek. Overdag is er echter geen reet te beleven. Antone's club moest in de Fifth Street zijn, dus daar ook even kijken. Het had even in voordat we het gevonden hadden en ook daar was alles gesloten.

Wat winkeltjes in en uit. Een paar cd's gekocht en in de supermarkt een paar blikken koud bier. Toen terug naar het motel om ons te bezinnen of te bezatten. Vanavond wordt het dus een echte Texas blues country rock avond. Hopen we.

Dag 13. *Donderdag 23-09-1999.*

Het blijft maar zomeren hier in Texas. Iedere dag een staalblauwe hemel en dertig graden of meer. Ook vandaag. Gisteravond, of eigenlijk vannacht was het voor de eerste keer buiten kouder dan binnen. Dus dachten we dat het wat minder zou worden. Niet dus. Behalve één onweersbui in Dallas hebben we nog geen spat regen gehad. Gisteravond na een stevige maaltijd Mexicaans, of zoiets, zijn we naar Antone's geweest. Dit is één van de beroemdste bluestenten van Amerika. Daar moet je geweest zijn als je in de buurt bent. Het is eigenlijk een grote schuur die hier en daar wat aangekleed is met neonreclames. Maar de muziek was prima.

Vooraf de tweede band, van Shawn Pittman was erg vet. Ruige gitaarblues van een stelletje jonge muzikanten. Die komen er wel. Als ze tijdig ophouden met roken tenminste. Vanmorgen waren we niet al te vroeg op. Het was gisternacht rond half drie voordat we bij het motel terugwaren. We waren vanmorgen nog net op tijd voor het ontbijt. Daarna de stoute schoenen aan voor een fikse wandeling naar het standbeeld van Stevie Ray Vaughan. Dit standbeeld staat in een park aan de andere kant van de Colorado River. De Colorado River stroomt dwars door Austin en het water zag er onverwacht helder uit. Zo helder dat er schildpadden in rondzwemmen. Tientallen schildpadden. Inderdaad, aan de andere kant van de rivier staat hij. Stevie Ray Vaughan. De blueslegende in brons. Of zou het plastic zijn, want niets is hier wat het lijkt te zijn. We hebben

even gepraat met Stevie Ray, maar het is een bijzonder zwijgzaam type. Ik heb me laten vertellen dat hij rond 1984 of daar ergens bij een helikoptercrash om het leven is gekomen. Of dat waar is?...

We moeten ook nog even onder de brug over de Colorado River gaan kijken. Hier zouden zo'n 740.000 vleermuizen zitten die iedere avond bij zonsondergang over de stad uitzwermen. We hebben er niet één gezien. Dus ook dit is anders dan verwacht. Alleen wat duiven die naar hartelust zaten te koeren en te schijten. We hebben wel een drietal eekhoorns gezien, die in de amandelbomen een voorraadje voor de winter aan het verzamelen waren.

Pff... Wat is het heet. We kunnen maar beter een terrasje opzoeken. De eerste horeca gelegenheid die we tegen kwamen bleek een Mexicaanse cantina te zijn, die uitpilde met lunchende mensen. Hier in Amerika smeert men 's morgens geen boterhammen. Hier luncht men buiten de deur. Ondanks de drukte vonden we nog een tafeltje en Marguerita serveerde ons in no time een lekkere Mexicaanse hap. Alles moet snel hier. Time is \$\$\$\$. Als je zit eten komt de serveerster om de haverklap vragen of je nog iets wil. Zo niet, dan wordt je bord al meegenomen, voordat je je vork hebt neergelegd. 'You want some beer, fellows? No? You want the check?'

Oftewel: 'Wil je maar snel oprotten, zodat iemand anders hier wat dollars kan spenderen.' Na de lunch bij Marguerita nog wat door de stad zwalken. Tjonge, wat is het heet. Effe wat drinken op een terrasje. In de schaduw. Het is donderdag vandaag. Zouden onze collega's in Nederland wel goed doorwerken? Wordt ons spreekuur vervangen? Is de nieuwe loongrens al bekend? Ach, wat de neuk, zeggen ze hier. Doe nog maar een Budweiser.

Terug naar het motel, voor ons middagdutje. Alvast wat in voren slapen, want vanavond speelt Guy Forsyth in town. Dat kon wel eens laat worden. Morgen naar Dallas. Ongeveer 300 km. Dat wordt de laatste dag in The States. Zaterdag: we fly home.

Dag 14. *Vrijdag 24-09-1999.*

De reis van Austin naar Dallas verliep voornamelijk in het donker. Voor mij althans. Na het avondje stappen in Austin gisteren werden mijn ogen al snel geloken, achter in de auto. Ja, het was me het avondje wel. Of nachtje kun je beter zeggen. The big bang.

Rond acht uur vertrokken naar Sixth Street, een wandeling van tien minuten. De maan was vol en de sterren straalden aan het firmament. Eten hadden we snel gedaan. Een stuk pizza uit de hand kost niet veel tijd. In "The 1874 Steamboat", de club waar Guy Forsyth op zou treden was op dat tijdstip nog niets te doen. Daarom maar even rondkijken. En jawel hoor. Een paar deuren verder was een kroeg waar spetterende rock naar buiten knalde. Dus wij naar binnen.

"Bluespower" heette de band en power hadden ze zeker. Stevige country-rock. Als je luxe en comfort verwacht in zo 'n muziekclub dan word je hier snel wijs. Een rokerig hol met wat wankele ijzere klapstoeltjes en gammele tafeltjes. Het toilet dat men hier overigens "restroom" noemt, was buiten in de tuin. Als je de hond erin zou opsluiten zou je de dierenbescherming op je nek krijgen. Zelfs kakkerlakken willen er niet wonen. Maar de muziek was schitterend. Recht uit het hart. Toen "Bluespower" klaar was met hun optreden zijn we verkast naar het hoofdtheater van vanavond.

"The 1874 Steamboat".

Het enige wat aan een stoomboot deed denken was het neproer aan de bar. En verder de rook, die als een dikke deken in de schuur hing. Want een schuur was het. Net zo smerig ook.

Als je naar boven keek zag je dikke stofvlokken aan het plafond hangen. Daar is de laatste drie jaar geen ragebol meer geweest.

Bij binnenkomst speelden "The Acoustic Bumpers".

Het zal wel goede muziek geweest zijn, maar wij waren unaniem van mening dat het niet voor ons was. Gelukkig hielden ze het gauw voor gezien. Het opbouwen van de volgende band duurde erg lang, maar ach, het bier was koud. Hier geen budweiser. Dat hebben we nog niet eerder meegemaakt Budweiser is hier net zo algemeen als McDonalds. Dan maar Amstel. Dat klinkt tenminste bekend in de oren. In deze schuur geen meubels. Gewoon kaal. Langs de kant een paar banken voor de minder validen. Veel bier drinken laat je wel uit je hoofd. Één flesje kost hier al gauw zeven gulden. Twintig gulden entree. Ach, wat de neuk. Laat de goede tijden rollen. Eindelijk, na elf uur, begon "Charlie Saxton and Band" te spelen. Bikkelharde stevige bluesrock. Prima gitaarspel. Mooie bluesstem. Tijdens het optreden werd er geregeld "gejamd" met andere muzikanten. Ook Guy Forsyth, de hoofdact van vanavond, speelde zijn partijtje mee. Halféén. Het bovenste van de plank. Het onderste uit de kan. "The Guy Forsyth Band". Wat een muzikanten, wat een stem. Wat een sfeer. Vooral de moddervette bassist is een muzikant van grote klasse, met een prachtige "sigaretten-en-whisky"-stem. Niets te na wat betreft de gitarist en de drummer, oudere muzikanten met vakkennis en allure. Maar de onovertroffen leider is Guy himself. Wat een stem heeft die man. Wat een harmonicaspeler. Wat een gitarist. Hij ziet er niet onaantrekkelijk uit, gezien het grote aantal chicks, die zich bevallig voor het podium hadden opgesteld. Austin is een universiteitsstad en ook hier schijnt donderdag studentenavond te zijn. Vandaar de vele mooie jonge meiden. Jammer dat het zo donker was. Peer heeft nog een gesprek gehad met de bassist van Mike Morgan. Die zou in Dallas optreden vanavond, ware het niet dat de band onlangs uit elkaar is gegaan. Maar terug naar het optreden van Guy Forsyth. Guy is muzikant. Hij weet niet van ophouden. Hij gaat door tot het gaatje.

Het was al lang twee uur geweest. We hadden al lang ons bier in moeten leveren. Om twee uur, sluitingstijd, moet iedereen zijn bier inleveren. Op of niet op. Het was half drie toen de laatste tonen verstierven. Toen we terugliepen naar het motel, stond de maan aan de andere kant van het zwerk en de sterren waren niet meer te zien. Die waren door Guy Forsyth van de hemel gespeeld. Een geweldige act. Ik heb besloten om vanavond niet meer te gaan stappen. Peer en Dave lusten er wel pap van, maar ik heb even genoeg. Zeker gezien de lange, lange reis die we morgen voor de boeg hebben. Ik blijf vanavond in het motel. Misschien dat ik dan eindelijk dat boek uitkrijg.

Als ik niet eerder insluimer... Morgen inpakken en wegwezen.

Dag 15. *Zaterdag 25-09-1999.*

Er is 'n tjet van komen en er is 'n tjet van gaan. Terwijl ik gisteravond mijn boek heb uitgelezen en twee blikjes fris heb gedronken, hebben Dave en Peer nog één keer de beest uitgehangen. Kwart voor drie in de morgen komen ze binnenvallen. Toeterzat. Ik had er toen al zowat een nacht opzitten. Dave lag nauwelijks of hij begon hartverscheurend te snurken. Hoe ik hem porde of anderzijds tot de orde riep, het haalde niks uit. Hij bleef zagen. Even later ging hij hardop dromen, onderwijl aan mij trekkend. Hij droomde zelfs Amerikaans. "Do it man, do it for the blues." En andere onzin die ik niet kon verstaan. Maar goed, ze hadden een leuke avond gehad in Adairs, de kroeg waar we in het begin ook al een paar keer zijn wezen stappen. Vanmorgen waren we niet zo vroeg uit bed als normaal, maar we hoefden ons niet te haasten. Vóór elf uur moesten we uitchecken bij het motel en rond halftwee op het vliegveld zijn. Eerst de auto terugbrengen naar het verhuurbedrijf.

We waren rond twaalf uur op het vliegveld en toen begon het lange wachten. Inchecken was zo gebeurd en daar zaten we. Vijf vóór halfvier zou het vliegtuig vertrekken. Rond drie uur instappen. De lange zit was begonnen. Eigenlijk schandalig, de krappe ruimte die je tot je beschikking hebt in zo 'n vliegtuig. Je kunt helemaal niks. Helemaal ingeklemd, een piepklein tafeltje en daar moet je het mee doen. Acht en een half uur lang. En dat is lang.

Londen. Zeven uur wachten op de vlucht naar Brussel. Dat is helemaal ellende. Je bent binnen 'n half uur helemaal uitgekeken op zo 'n vliegveld. Dus maar wat hangen, liggen, lopen en je rot vervelen. Weer een boek uitgelezen. Eindelijk was het half twee Engelse tijd. We gingen weer de lucht in richting Brussel. Gelukkig zat ik deze keer bij het raam en kon ik genieten van prachtige uitzichten en schitterende stapelwolken. Werkelijk prachtig om te zien.

Mooi op tijd, half vier Europese tijd arriveerden we op Zaventem Brussel. De douane passeren was hier een fluitje van een cent (of franc). Het welkomscomite stond ons al op te wachten en zij brachten ons binnen anderhalf uur terug in het vaderland. Zoals gepland waren we rond zes uur 's avonds allemaal weer waar

we hoorden. We kunnen terugkijken op een mooie reis, met veel muziek, want daar gingen we voor. Ik hoop dat de jetlag niet al te heftig zal zijn.

Morgen werken....

Epiloog.

Wat de muziek betreft zijn we volledig bevredigd. We hebben veel gezien en gehoord en daar gingen we voor. De blues. Uitschieters waren het Mississippi Delta Blues Festival en het optreden van Guy Forsyth in Austin. Memphis Beale Street viel wat mij betreft tegen, maar Graceland en de Sun Studio waren hoogtepunten. Erg leuk was ook het bezoek aan kapper Wade Walton. Bourbonstreet in New Orleans is voor één avond onvergetelijk, maar de tweede avond sloeg de verveling al toe. Austin heeft mijn voorkeur wat de muziek betreft. Lekkere Blues en Country-rock van het stevige soort. Al met al een geweldige reis. Iets om later aan de kleinkinderen te vertellen.

Wat het land betreft. We hebben natuurlijk maar een heel klein gedeelte van Amerika gezien. Het is een immens groot land, met verschillende culturen en ook de natuur is zeer divers. Het gedeelte wat wij gezien hebben is wat natuur betreft nul komma niks en wat de mentaliteit van de bevolking betreft nog minder. Hier zou ik niet willen wonen. Een mentaliteit van dollars en schijn. Niets is hier echt, behalve de dollar en daar wordt veel voor gedaan. Want met dollars kun je schijn kopen. Geen wonder dat Amerika zoveel "drop-outs" kent. Een normaal mens kan dit tempo niet bijhouden, dus zowat iedereen loopt te stressen. Kun je niet mee, dan beland je in de goot of je komt bij de kerk terecht en ik weet niet wat erger is. Veel regels en wetten opgelegd door "Big Brother". Neem bijvoorbeeld het roken. De anti-rook lobby is zeer machtig in Amerika. Bijna nergens in Amerika mag je roken. Verboden bij wet. Maar dat meer dan de helft van de Amerikanen te dik is, daar hoor je niemand over. Dat de hamburgertenten vette troep mogen verkopen waar zelfs een slagader zo groot als de Coentunnel nog van dicht slibt, dat wordt algemeen aanvaard.

Ach ja, er is zoveel onecht en onoprecht in Amerika. Plastic bloemen op het kerkhof. Grote auto's, schamele woningen. Frisse lucht komt hier alleen uit airco's. Vriendelijke mensen willen aan je verdienen. Eten met de handen en drinken uit de fles. Laat ik er maar over ophouden. We hebben een mooie reis gehad, die volledig aan het doel heeft beantwoord. We gingen voor the blues the blues and nothing but the blues.

Martien Verberne.